

„Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

LUNA SFÂNTULUI ROZAR

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOPI DR. IOAN SUCIU”
Anul XVIII Nr. 10 (214) octombrie 2011

Octombrie, lună a Sfântului Rozar

Prin „Bucură-te, Marie”, ce se repetă de milioane de ori în fiecare zi, numele Preacuratei este cel mai des pronunțat în țările catolice.

„Bucură-te, Marie” este laitmotivul solemn pe care se brodează simfonia Rozarului.

„Bucură-te, Marie” este motivul pe care se împletește sufletul celui ce se roagă.

Recitând Sf. Rozar, contemplăm cu ochiul spiritului nostru câte un episod din viața Domnului nostru Isus Cristos, de la ieslea din staulul Betleemului până la moartea Lui pe cruce. Asistăm cu spiritul la triumful Învierii și al Înălțării, la întemeierea Bisericii prin coborârea Spiritului Sfânt, la preamărirea Sfintei Fecioare prin încoronarea Ei în Cer.

Sf. Rozar a fost rugăciunea prin care Preacurata și-a început dialogul cu Bernadetta. Era rugăciunea pe care tânăra copilă o știa cel mai bine. La Lourdes, rugăciunea Rozarului se aude peste tot. În timp ce se merge sau se așteaptă, în singurătate sau în grup. Toți pelerinii au Rozarul în mână.

La Fatima, Sfânta Fecioară apare la trei copii: Lucia, Iacinta și Francisc. În aparițiile sale Fecioara Maria cere pocăință și rugăciunea Rozarului.

Tradiția ne spune că Sfânta Fecioară însăși s-a arătat Sf. Dominic (1170-1221) și i-a cerut să adauge la rugăciunea „Tatăl nostru” și „Salutarea îngerească”, formând Rozarul de azi. Sf. Dominic este întemeietorul Ordinului Dominican, ai cărui piloni sunt sărăcia și studiu, un studiu atât de temeinic, încât să creeze elite intelectuale și mari predicatori, dragoste pentru rugăciune, Sf. Liturghie și Sf. Fecioară.

Biserica acordă Indulgență pleneră celor ce recită Sf. Rozar (cinci mistere), în Biserică sau familie.

La Fatima, Preacurata a promis mari haruri celor ce se roagă Sf. Rozar cu credință. Iată câteva:

- Promit protecția mea specială și mari haruri celor ce vor recita Rozarul;
- Sufletul care mi se recomandă prin recitarea Rozarului nu va pieri;
- Rozarul va face ca virtutea să înflorească, va obține pentru suflete o iertare abundentă din partea lui Dumnezeu;

- Oricine va recita Sf. Rozar meditănd misterele va fi protejat de nenorociri.

Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea ne îndeamnă la rugăciunea Sf. Rozar, rugăciunea Mariei: **„...cu misterele lui Isus Cristos, înșirate ca mărgelile. Contactul ferm cu cuvântul, înainte de toate cu chipul Mariei și cu imaginile legate de Cristos, care curg alături, liniștește și eliberează sufletul, dăruindu-i o privire spre Dumnezeu”** - Papa Benedict al XI-lea

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Să ne folosim de rugăciune ca de un mijloc foarte potrivit pentru a învinge toate greutățile ce le întâlnim în drumul vieții. Ceea ce trebuie să ne propunem în rugăciune e să ne orânduim în așa fel mișcările inimii noastre, încât să fie potrivite cu voința lui Dumnezeu. Să-i cerem lui Dumnezeu ceea ce dorim, cu râvnă și căldură, mai de multe ori, mai multe zile, ba chiar mai multe luni, până vom primi darul.

Părintele spiritual
din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

S U M A R

Editorial.....	2	Pr. Prof. Alexandru Borza.....	12
Cruciada pentru viața creștină.....	4	Avem un dor neîmplinit.....	16
O lună a rugăciunii și un drum al perfecțiunii.....	6	Papa Paul al VI-lea.....	18
Pagini bilingve.....	10	Fecioara Maria ne îndeamnă la convertire.....	20

Cruciada pentru viața creștină

„Talentul artistic pe care toți îl avem, e să facem din viața noastră o operă măreață de virtute”.

Fete multe buhăite de trândăvie, încrețite de pasiuni, ruginite de oxizii gândurilor noastre murdare, frunți striate de povara plăcerii păcatului, spate boltite pentru că nu au știut lua sarcina misiunii vieții, buze cu surâs decolorat iată ce întâlnim printre frații noștri de tinerețe!

Doamne, de ce a rămas viața lor fără *culoare*, fără *farmec*? Și *frumusețea* cu care ar trebui să poleiască în interior ritmul avântului lor, unde este?

Un artist a răspuns: „**Cum vreți ca sculptorii să facă ceva frumos? Ei nu mai privesc la Sfânta Fecioară**”.

Sculptorii și-au ucis inspirația. Talentul de-a sculpta viața noastră după un gând frumos îl avem cu toții, e singura și sigura vocație artistică pe care o avem. Nu reușim pentru că nu privim frumusețea. Educația **ochilor**, a trupului, a minții, a inimii ne lipsește.

„*Dacă ochiul tău e curat, tot trupul tău e curat*”, a zis Mântuitorul.

Dacă cei trei ochi ai ființei tale, ochii trupului, ochii minții, ochii inimii privesc *Frumosul*, și viața îți va fi frumoasă.

„*Nu de groaza urâtului, ci de farmecul frumosului trebuie să*

învățăm frumosul”, spune Ch. Peguy.

Caută să fixezi privirile tale în *Cea frumoasă*, în *Cea fără prihană*, și se va întipări în tine frumusețea Ei.

Marii artiști au făcut lucruri frumoase la picioarele Ei.

Spune *Haydn*: „Când compoziția nu vrea să mai continue, mă plimb prin odaie cu Rozarul în mână, rugându-mă Sfintei Fecioare, ideile încep atunci să năpădească în creierul meu”.

Când *Mozart* reușise la Paris cu primele două simfonii, mărturisește:
(continuare în pag. 5)

„Mă așezai în genunchi să recit Sf. Rozar pe care îl promisesem Sf. Fecioare, apoi mă dusei acasă”.

Fra *Angelico da Fiesole* picta tablourile Sf. Fecioare în genunchi, plângând. Și cine nu se așterne în genunchi cu sufletul când la admiră în Mănăstirea San Marco din Florența?

Ochii trupului tău, a minții și a inimii tale vor fi inundați de frumusețe, dacă înveți să o privești, și sublimul acela va sălășlui în tine.

Viața frumoasă este eroică. *Frumusețea Sf. Fecioare posedă eroicul distrugerii totale a păcatului.* De aceea generali și împărați au îngenuncheat înaintea Ei.

Am văzut la Roma actul de consacrare Sfintei Fecioare a Napoleonului modern, generalul *Foch*.

Privește înapoia ta, ce face Mareșalul, zise mama copilului. *Franchet d'Esperey* se ruga Fecioarei cu Rozarul în mână.

Vrei viață *frumoasă și eroică*?
Privește Sfânta Fecioară.

Privește-o cu mintea prin meditația virtuților Ei.

Privește-o cu inima prin iubirea practică a virtuților Ei.

Cum vei putea să ai o viață frumoasă și eroică dacă nu privești Fecioara?

Privește și sculptează-o în tine prin puterea voinței și-a harului.

Vrei mai întâi să explorezi ființa

ta? Fecioara să te conducă cum a condus pe *Columb*, cel mai îndrăzneț cercetător de pământuri și mări.

Viața ta nu o să fie bine sculptată decât cu prețul acesta: privește pe Fecioară. Nu ești mai talentat decât Fra Angelico, nici mai genial plănuitor decât Foch, sau mai îndrăzneț decât Columb, ei au *privit* Fecioara și au *făcut*, iar tu de ce tânjești cu privirile la urât, în mediocru, în nerușinare?

Un tânăr student de Politehnică, marianist asemenea ție la liceul din Blaj, mai apoi în Torino, a privit și el un timp vulgarul. Dar într-o zi un Rozar pierdut îi opri ochii. Inima i se deschise și făcu cea mai rodnică spovedanie în ziua Nașterii Sfintei Fecioare. Când confesorul îi spuse: „E ziua Nașterii Maicii Domnului”, își aminti de Rozar, de anii în care privea Fecioara și era curat, eroic, și de atunci inginerul *Iustin Nicoară* o privi toată viața, și i-a fost frumoasă ca un bob de rouă pe patul parfumat al unei petale de crin alb.

Privește Fecioara și te farmecă de frumusețea Ei, privește-o și sculptează-n tine eroismul neprihănirii Ei, privește-o și învață ca arta de-a făuri opera măreață de virtute a vieții tale nu găsește altă inspirație decât contemplarea frumuseții Ei!

Episcop Ioan Suciu

O lună a rugăciunii și un drum al perfecțiunii

Pe Dumnezeu îl găsim în prezența sa naturală, însoțit de o putere și acțiune universală, „este cea mai reală dintre toate realitățile”, este în fața noastră și în noi în mii de feluri, ne spune Mons.Vladimir Ghika. Și tot Monseniorul ne asigură că „El locuiește în sufletele noastre prin har [...] El există în corpul viu al Bisericii, în sufletul ei, în această comuniune de sfinți care reunește, în Dumnezeu și la Dumnezeu, ființele”.

Luna Octombrie, lună închinată Sf. Rozar, coroana rozelor spirituale oferite Mariei, ne cheamă la rugăciune. În cadența blândă și odihnitoare a rugăciunii „Ave Maria!” ne încredințăm cu totul ocrotirii Ei. Rozarul cuprinde tot ce ne poate sprijini înaintea lui Dumnezeu: viața lui Isus Cristos, viața și virtuțile Preacuratei și puternica Ei mijlocire.

În toate aparițiile sale de la Lourdes și de oriunde în lume, Preacurata are în mână Sf. Rozar, ceea ce arată cât de mult îi place această rugăciune pe care Ea, Sf. Fecioară însăși, ne-a descoperit-o. Rozarul ne unește pe toți fiii Bisericii Catolice în aceeași credință, oriunde ne-am găsi și orice limbă am vorbi. Cine a fost la Lourdes știe că seara, la Procesiunea cu torțe, decadele se recită, pe rând, în limbile pelerinilor prezenți, iar versurile imnului „Fecioara la

munte” sunt cântate în toate limbile; este, poate, una din cele mai frumoase expresii ale unității din Biserica noastră.

Să ne decidem ca Sf. Rozar să ne fie o rugăciune zilnică: „**Binecuvântează-ne, Doamne, această propunere și dă-ne harul să nu treacă nici o zi fără să nu spunem această rugăciune atât de dragă Preacuratei**”.

1 octombrie

În drum cu Sf. Tereza a Pruncului Isus și a Sfintei Fețe

După Sf. Fecioară, Sf. Tereza de Lisieux (1873-1897), călugăriță carmelitană, este cea mai iubită în lume. Prima zi din lună este chiar Sărbătoarea Sfintei. La înmormântarea ei, la 30 septembrie 1897, au asistat 30 de persoane, douăzeci și opt de ani mai târziu, în Piața San Pietro, la **canonizarea** Terezei de către Papa Pius al XI-lea, la 17 mai 1925, au fost cinci mii de persoane; niciodată până atunci Piața San Pietro n-a cuprins atâta lume. La 14 decembrie 1927 a fost proclamată Patroana **principală a misiunilor**, alături de Sf. Francisc Xaveriu, iar la 19 octombrie 1997 a fost declarată *Doctor al Bisericii* de către Papa Ioan Paul al II-lea.

Spiritualitatea Terezei este
(continuare în pag. 7)

iubirea de Dumnezeu, a-L iubi așa cum copiii își iubesc părinții. Drumul spre Isus este abandonul deplin în brațele Lui, așa cum „*copilul doarme fără teamă în brațele tatălui său*”.

Toți sfinții au avut o cale a lor spre Dumnezeu. Tereza, cunoscându-și fragilitatea fizică, aspira totuși la sfințenie, se gândea că Dumnezeu nu-i poate cere ceva irealizabil, astfel a descoperit o cale a ei spre Dumnezeu, cunoscută în Biserică drept **Calea cea mică**, dar atât de accesibilă tuturor, de aceea Tereza a dorit să ne-o ofere și nouă ca model. Tereza își spunea: „*trebuie să mă suport așa cum sunt, cu toate imperfecțiunile mele, dar vreau să găsesc un mijloc de a ajunge la Cer, pe un drum drept, scurt, cu totul nou*”. **Calea ce mică este calea rugăciunii, a jertfelor și a abandonării în mâinile lui Dumnezeu.** O viață obișnuită, în care micile lucruri din fiecare zi ne pot conduce la Dumnezeu, ne spune Tereza: renunțarea, umilința și dragostea față de Mântuitorul.

Ca și Sf. Tereza, să iubim Biserica. Mica Floare din Carmel spunea că și-a găsit locul în Biserică iubind-o, prin jertfe și rugăciune venea în ajutorul preoților și a misionarilor.

Să ne rugăm Sf. Tereza a Pruncului Isus și a Sfintei Fețe să ne ajute în lupta permanentă a vieții, să ne învețe calea spirituală propusă de Evanghelie și să ne apropie tot mai mult de idealul suprem al vieții

creștine: iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

„Sfântă Tereza, gingașă floare cerească, fă să se reverse asupra noastră, ploaia ta de trandafiri!”

2 octombrie:

Îngerii ne păzesc, ne povățuiesc, sunt călăuzele noastre spre bine

Azi tot mai mult Dumnezeu este marginalizat, omul se pune pe el însuși în centrul universului, tot mai mult se uită adevărurile de credință.

Existența îngerilor este un adevăr de credință. Îngerii buni sunt prietenii și ocrotitorii noștri. Li cunoaștem din Sf. Scriptură, numărul lor este enorm, dar numai la trei le știm numele: Mihail, Gabriel și Rafael.

Îngerii sunt spirite pure, extrem de inteligente, fiecare cu o personalitate distinctă.

Episcopul Giuseppe Del Ton de la Vatican, autorul cărții „**Adevărul despre îngeri și arhangheli**”, afirmă că îngerii sunt „*ochi care văd, mâini care ating, inimi care iubesc*”. Fiecare dintre ei au anumite misiuni. Îngerul Păzitor ne este dat la Botez, el ne luminează, ne apără de ispitele celui rău, ne păzește și ne sprijină. Să-i cerem zilnic ajutor: „**Înger al lui Dumnezeu, care ești păzitorul meu, luminează-mă astăzi, păzește-mă, povățuiește-mă, ocârmuiește-mă, ocrotește-mă pe mine, care-ți sunt încredințat din mila lui Dumnezeu**”.

(continuare în pag. 8)

4 octombrie

Sf. Francisc în viața noastră

Să căutăm esențialul spiritualității franciscane: imitația lui Cristos. Mulți din cei care au trăit cu adevărat spiritualitatea Sf. Francisc de Assisi (1182-1226) au ajuns modele de viață creștină, aceștia sunt sfinții și sfințele Ordinului Franciscan. Ansamblul familiei franciscane totalizează 120 de sfinți și sfințe, 200 de preafericți și fericți, și alții, bărbați și femei, care se găsesc în cursul procesului de beatificare. Aceasta este o statistică, dar câți creștini, urmându-l pe Sf. Francisc, trăiesc cu adevărat o viață de sfințenie!

O trăsătură comună a sfințeniei franciscane este îndrăzneala, curajul de a acționa. Astăzi lumea are nevoie de evanghelizare. Să începem cu noi prin adeziunea necondiționată la Isus, la învățătura Sa, prin disponibilitate de a-L urma pretutindeni, de a trăi Evanghelia. Misiunea esențială în Biserică și lume este aceea de a trăi viața evanghelică și a dovedi prin fapte și cuvinte că suntem creștini, fiii Bisericii Catolice.

Sf. Francisc invita pe frații săi la noi începuturi, obișnuia să le spună: **„Să începem, căci până acum n-am făcut nimic!”**

E timpul să începem și noi?

15 octombrie

Sf. Tereza de Avila (1515-1582) ne vorbește despre o realitate experimentată de ea

Este numită și Sfânta Tereza cea Mare, spre deosebire de Sfânta Tereza de Lisieux, Tereza cea Mică. Este întemeietoarea Ordinului Carmelitelor (desculțe). Papa Paul al VI-lea, la 27 septembrie 1970, a declarat-o *Doctor al Bisericii*, este prima femeie căreia i s-a conferit acest titlu. Deși vorbește călugărițelor, învățătura ei se adresează dincolo de mănăstire tuturor sufletelor care se străduiesc să ajungă la desăvârșire spirituală.

Din lucrările Sfintei: *„Drumul perfecțiunii”*, *„Castelul interior”* și *„Gânduri despre iubirea lui Dumnezeu”*, îi cunoaștem doctrina. Aceasta se ridică pe urmarea poruncilor lui Dumnezeu, în principal: *„Să iubești pe Dumnezeu, să iubești pe aproapele”*, și pe practicarea virtuților până la eroism, mai ales *umilința*. Drumul perfecțiunii Sf. Tereza de Avila îmbină *contemplația* cu *acțiunea* și îl găsim descris în *„Castelul interior”*, operă în care se arată o bună cunoscătoare a vieții sufletului și o înțeleaptă conducătoare de suflete. Sfânta ne spune că taina omului este aceea de a fi înzestrat cu suflet în stare de a-L primi pe Dumnezeu. Sufletul omului este bijuterie și fortăreață, este constituit din șapte încăperi în centru

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

avându-L pe Dumnezeu spre care se îndreaptă toate. Cele șapte încăperi sunt șapte faze ale drumului perfecțiunii. De la o locuință la alta se trece practicând *rugăciunea, meditația și virtuțile*.

Acest drum al desăvârșirii poate fi oricând urmat, și în timpurile moderne, este un drum al sfințeniei, dar și al demnității omului.

„O, Sfântă Tereza de Avila, aleasă de Dumnezeu pentru a arăta Bisericii și lumii calea ce duce la perfecțiune, te rog obține-mi și mie harul de a trăi o viață creștină adevărată și a tinde spre perfecțiune”.

Cunoașterea vieții și spiritualității acestor mari sfinți este un prilej de regăsire a noastră, un prilej de îmbogățire sufletească și, poate, un început de drum.

O. B.

Ofranda lirică

Mergeam cerșind din poartă în poartă,
Pe drumul satului
Când șareta Ta de aur a apărut de departe
Asemenea unui minunat vis
Și eu admiram pe Cel care era Regele tuturor regilor!

Mi s-au înflăcărat speranțele
Și mă gândeam:
Acesta este sfârșitul zilelor amare,
Și deja îmi întindeam hotărât mâna
În așteptarea pomenii imediate
Din bogăția care, în pulbere, se risipea peste tot.

Sareta s-a oprit lângă mine.
Privirea Ta m-a învăluit
Și tu ai coborât surzând.
Atunci am simțit că norocul vieții mele, în sfârșit, a venit.
Brusc, spontan, Tu ai întins mâna Ta dreaptă și ai zis:
„Ce-mi dai?”

Ah! Ce joc regesc era acela
De a întinde mâna cerșetorului pentru a cerși!”
Eram confuz și stăteam perplex;
În fine, din traista mea
Am luat încet un bob de grâu
Și Ți l-am dat.

Dar cât de mare mi-a fost surpriza când,
La sfârșitul zilei,
Golindu-mi sacul,
Am găsit un mic grăunte de aur
În grămada amărătelor grăunțe.
Am plâns mâhnit atunci și m-am gândit:
„De ce nu i-am dat tot ce am avut?”

Rabindranath Tagore, „Ofranda lirică”

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Mars, 1994 - Voyage en France de Mgr. Ploscaru, évêque de Lugoj

A l'invitation de Mgr. Gerard Defois, l'association a organisé un voyage et accueilli en France Mgr. Ioan Ploscaru, pour une série de conférences et de rencontres, afin de faire connaître son Église en France. Nous nous sommes relayées pour l'accompagner en voiture d'un lieu à l'autre.

Monseigneur Ploscaru, né le 19 novembre 1911, a fait deux années entières d'études en France à Strasbourg et à Paris, c'est dire qu'il connaît bien notre culture et notre langue... Il est accompagné par le père Ioan Mitrofan, recteur du séminaire de Blaj, et il a fallu qu'il soit encore solide pour supporter le programme très chargé que nous lui avons préparé, avec le concours de Dominique Combette: 6 conférences, 12 rencontres avec des personnalités, 3 interviews radiodiffusées, 4 messes solennelles.

Le séjour n'a pas été aussi austère que cette énumération, heureusement. En effet, si le Père raconte sans se lasser, tout au long de son voyage, le drame vécu par son Église, il parseme son récit d'anecdotes pleines d'humour qui rendent ces horreurs plus supportables. Il en possède un large répertoire! Il a le don de captiver son auditoire, quel qu'il soit: je me rappellerais toujours le silence et l'attention de la centaine de séminaristes de Blaj lorsqu'il prit la parole au réfectoire pourtant bien bruyant à l'accoutumée!

À Vézelay, le Père Ploscaru dira au Père Delfieu, fondateur de la Fraternité Monastique de Jérusalem: *„D'habitude on voit les pères fondateurs en pierre ou en bois, allongés dans les églises. C'est première fois que je rencontre un fondateur vivant et j'en suis bien content”*.

Descendant du T.V.G. qui le ramène de Lyon à Paris, Mgr. Ploscaru commentera son voyage en disant: *„J'ai été le plus ancien évêque du monde, dans le train le plus moderne du monde”*.

Par goût de la simplicité, Mgr. Ploscaru n'habite pas le palais épiscopal restitué et continue à occuper une petite maison ouvrière avec un jardinet dont il soigne les roses avec amour.

Un dimanche de mai 1993, nous avons assisté à la messe dominicale qu'il célébrait dans sa cathédrale de Lugoj. À la sortie, sur le parvis, ses fidèles nous ont dit: *„Notre évêque est un saint !”*

Mgr. Ploscaru est décédé le 31 juillet 1998, à l'âge de 87 ans. Nous l'avons visité régulièrement jusqu'à l'automne 1997, date à partir de laquelle il était trop fatigué pour accepter les visites. Nous n'oublions jamais sa foi de géant, sa piété profonde, son large sourire et son talent de conteur, ponctués de grands éclats de rire, même dans les récits les plus sombres de ses heures de prison. (à suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Martie 1994 - Voiaj în Franța a Mgr. Ploscaru, Episcop de Lugoj

La invitația Mgr. Gerard Defois, Asociația a organizat un voiaj și primirea Episcopului Ioan Ploscaru în Franța, pentru o serie de conferințe și întâlniri, cu intenția de a face cunoscută Biserica sa în Franța. Noi l-am însoțit cu mașina dintr-un loc în altul.

Episcopul Ploscaru s-a născut în 19 noiembrie, a urmat doi ani studiile în Franța, la Strasbourg și la Paris, ceea ce face să cunoască bine cultura și limba noastră. A fost însoțit de Părintele Ioan Mitrofan, rectorul Seminarului din Blaj. Episcopul era încă puternic pentru a suporta programul foarte încărcat pe care noi l-am pregătit cu ajutorul lui Dominic Combette: 6 conferințe, 12 întâlniri cu personalități, interviuri radio-difuzate, 4 Sf. Liturghii solemne.

Sejurul nu a fost așa de auster ca aceste enumerări, a fost minunat. În adevăr, Părintele a povestit în lungul său voiaj, fără să se oprească, drama trăită de Biserica sa. El presăra povestirea cu anecdote pline de umor, ceea ce a făcut deplasările mai suportabile. Avea un repertoriu bogat! Avea și darul de a captiva auditoriul; acesta era el. Îmi voi aminti întotdeauna de liniștea și atenția celor o sută de seminariști de la Blaj, când lua cuvântul în refector, în gălăgia obișnuită!

La Vezelay, Părintele Ploscaru va spune Părintelui Delfieu, fondatorul *Fraternității Monastice* din Ierusalim: „*Obişnuiesc să văd în biserici mormintele fondatorilor. Este pentru prima dată când văd un fondator în viață și sunt foarte mulțumit!*”

Coborând de la T.V.G., care-l aduse de la Lyon la Paris, Mgr. Ploscaru va comenta voiajul său zicând: „*Eram cel mai vârstnic Episcop din lume, în trenul cel mai modern din lume*”.

Datorită simplității, Episcopul Ploscaru nu a locuit niciodată în Palatul episcopal restituit și continua să locuiască într-o căsuță muncitorească cu o grădină cu trandafiri pe care îi îngrijea cu dragoste. Într-o duminică din mai 1993, am asistat la Sf. Liturghie duminicală, pe care a celebrat-o în Catedrala din Lugoj. La ieșire, în piața din fața Bisericii, credincioșii ne-au spus: „*Episcopul nostru este un sfânt!*”

Episcopul Ploscaru a murit la 31 iulie 1998, la vârsta de 87 de ani. Noi l-am vizitat cu regularitate până în toamna anului 1997, dată de la care a fost foarte slăbit pentru a mai primi vizite. Nu vom uita niciodată credința sa mare, evlavia profundă, surâsul său larg și talentul de povestitor, punctat cu izbucniri de râs, chiar și în povestirile celor mai sumbre ore din închisoare. (va urma)

Preot – profesor Alexandru Borza

1887-1971

Exilul intern al profesorului

La 3 septembrie a.c. s-au împlinit 40 de ani de la trecerea în Eternitate a preotului-profesor Alexandru Borza, personalitate excepțională a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică și a științei din țara noastră. În semn de omagiu, îi evocăm amintirea prin cuvintele fiicei sale, Doamna Viorica Lascu.

Studierea unui segment al itinerarului unei lungi vieți poate permite înțelegerea întregului drum. Vom căuta să ilustrăm prin ceea ce se poate numi „exil intern”, necesitatea de a lipsi de acasă și de a peregrina prin alte zone ale țării.

În vara anului 1904, un tânăr absolvent al liceului din Alba Iulia înainta Veneratului Consistor al Mitropoliei din Blaj o cerere pentru o bursa de studiu la Seminarul Central din Budapesta, specificând că „dacă aş fi fericit ca această dorință a mea să se îplinească, fie-mi permis a mă ruga ca să fiu ținut în evidență și designat pentru studierea cursului universitar de filosofie pentru studiile naturale, ca la timpul său, să pot fi aplicat ca profesor la gimnaziul din Blaj”.

Tânărul Alexandru Borza își verificase vocația la Roma, participând la jubileul sacerdotal al Papei Leon al XIII-lea, în 1902 (avea 15 ani); percepuse, concret, catolicitatea în aceea ocazie festivă și admirase flora mediteraniană în toată splendoarea ei; de mic încă simțise atracția florilor.

Ambele cereri i-au fost satisfăcute; a trăit patru ani (1904-

1908) în atmosfera austera a Seminarului, care i-au imprimat o riguroasă formație interioară, un exarcebat simț de răspundere pentru toate acțiunile sale și o bună cunoaștere a limbii latine (o vorbea curent), dar nu a neglijat nici formarea națională, desăvârșită sub castanul “București”, împreună cu colegii români, în grădina Seminarului.

A obținut și a doua bursă, care îi permitea pregătirea de specializare pentru catedra de științe naturale a Gimnaziului din Blaj. În această a doua etapă de studii universitare (1908-1911) a participat intens la activitățile cercului Petru Maior al studenților români, în anul Expoziției (1906) a fost în România să-și cunoască personal colegii cu care era în corespondență, a participat la excursii botanice în diferite țări. La examenul de cenzură comisia a felicitat școala unde avea să profeseze.

În acei opt ani petrecuți la Blaj s-au definit și maturat marile planuri pe care le va realiza până în anii avansați ai senectuții, precum și implicarea în viața Bisericii (în mai 1912 a fost unul

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

dintre secretarii congresului românilor din Transilvania, pentru a protesta contra episcopiei maghiarizate Hajdudorog). La 13 decembrie 1913 s-a căsătorit cu Veturia Negruțiu, descendentă din familie de preoți și profesori, iar la 17 august 1914 a primit Sacramentul Preoției prin punerea mâinilor Mitropolitului Victor Mihaly. După un număr de ani i s-a acordat titlu de protopop onorar.

Cotitura cea mare a vieții sale a fost ruperea de Blaj; după ce a votat Unirea, ca deputat al Casinei, a fost numit profesor de botanică la Universitatea din Cluj. Plecând din Blaj, după 8 ani, a lăsat o emoționantă scrisoare de mulțumită Veneratului Consistor Arhidiecezan, pentru toată grija de care a beneficiat.

Angajându-se în cariera universitară, de mare prestigiu, a considerat că având statutul de laic, va avea mai multe uși deschise și posibilități mai largi de apostolat. Ceea ce s-a adevărit. Nedezmintind nici o clipă apartenența sacerdotală, a contribuit la organizarea asociațiilor laicale; AGRU, ASTRU- i-a introdus pe studenți în circuitul internațional (Pax Romana)- Reuniunea Corală, a fost secretarul Reuniunii Sf. Maria.

Dar a fost și senator PNT, secretar general în Ministerul Învățământului. A vegheat la corecta aplicare a Concordatului cu Sf. Scaun și a fost decorat de Papa Pius al XI-lea. Dar a inițiat și acțiuni sociale fără

tentă confesională (de ex. Cantina refugiaților, la Timișoara).

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial a fost trimis în Occident pentru un turneu de conferințe despre protecția naturii în România, ca pretext pentru a pune problema tăierii Transilvaniei; planul a fost întocmit cu prietenul său din perioada studiilor teologice și apoi a stagiului de profesor la Blaj, părintele Zenovie Pâclișeanu, care apoi avea să moară în temnițele comuniste, martir al credinței. A profitat de această ocazie ca să ia legătura în Elveția, cu asociația Pax Romana; iar la Roma - cu cardinalul Tisserant și cu însuși Papa Pius XII, într-o audiență privată, însoțit de părintele Tăutu.

La 23 august a fost numit rector al universității clujene, în refugiu la Sibiu, cunoscându-i-se atitudinea profund democratică, departe de orice extremism. Și a fost desărcinat în momentul instalării comunismului.

Acestea este, în mare itinerariul său; n-au lipsit nici reacții contrare; înființarea FOR ca replică AGRU; obstrucționarea alegerii de membru a Academiei Române a acestui „uniat”. Partea cea mai dură începe în toamna anului 1947. Securitatea încă nu era foarte riguros organizată; un binevoitor, informat de ce se pregătea, a trimis-o pe soția sa la doamna Borza, cu recomandarea ca profesorul să plece **imediat** din Cluj. Ceea ce a și făcut, iar noaptea

(continuare în pag. 14)

Securitatea a venit să îl ridice. Dar el era plecat” în excursie botanică, nu știu unde”, i s-a răspuns. A urmat percheziția „de rigoare”. „Excursia a durat șapte ani”. Alexandru Borza nu a fost demnitar (ministru), nu se emise mandat de arestare împotriva sa; dar statura morală, poziția net democratică, apartenența nedisimulată la Biserica Română Unită, îi deranja pe puternicii zilei.

E greu de reconstituit, pas cu pas, mișcările din anii următori, căci corespondența nu se păstra, din motive ușor de înțeles. Prima etapă a fost, în chiar seara plecării, la familia dr. Dionisie Totoescu, la marginea Clujului și abia în zori a plecat mai departe. A stat un timp la fiica Veturia Țenchea, la Timișoara; acolo l-a găsit vara, când ne-am dus să-i prezentăm pe primul nepot din Cluj (născut în ianuarie 1948). După un timp s-a mutat la prof. Elena Dragoescu. Frecvența la vedere Biserica Romano-Catolică. Temându-se să nu atragă atenția asupra gazdelor sale, printr-o ședere prelungită, a acceptat ospitalitatea nepotului soției, ing. agronom Nicolae Negruțiu, specialist în cultivarea orezului la Banloc; și apoi tot pe același domeniu, a familiei ing. agronom Vaier Todoran care, în timpul refugiului fuseră oaspeți ai familiei Borza la Timișoara. Perioada aceasta (nu-i putem stabili datele) a fost o încântare pentru botanistul fugar, căci s-a putut delecta în herborizări,

din care au rezultat apoi lucrări importante - de ex. **Flora și vegetația pădurii Soca** (Banloc), în 1962. Avuse satisfacția să vadă **Conspectus Florae Romaniae regionumque affinium** (1947-1949), tipărit în lipsa lui din Cluj, prin grija soției și a colaboratorului său fidel Eugen Ghișa. A petrecut un timp și mai aproape de casă; la Teiuș, la verișoarele Cornelia Bălan și Fevronia Tropa, la vârul preot Tuluș, la Alba Iulia, la verișoara Ana Popa. Aici frecvența Muzeul de Istorie, unde studia probleme de arheologie, pasiunea sa. Într-o zi, când era în sala de lectură, a venit Securitatea să caute pe altcineva. Dar e ușor de închipuit prin ce emoții a trecut Alexandru Borza și amfitrionii săi!

O perioadă rodnică în activitatea botanică a trăit pe valea Sebeșului, în casa avocatului Traian și a doamnei Eugenia Breazu, care aveau și înclinare spre botanică. A rezultat **Flora și vegetația Văii Sebeșului** (1959) și **Monumentul natural Râpa Roșie de la Sebeș** (1959). Chiar în Sebeș a fost găzduit în familia Longin Cuteanu. Se poate stabili cu precizie că a fost la Certeze (Sătmăr) între 1 -10 august 1952, la părintele Augustin Soran. Nu s-a uitat data, pentru că, în calitate de preot, a botezat pe nepotul gazdei, micul Marius Bălaș. A făcut și excursii botanice în regiune, reflectate în **Cercetări etnobotanice în Țara Oașului** (1966). Nu a lipsit nici un

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

stagiul la București, în familiile fiilor Nicolae și Alexandru Borza.

Dar venind în România un savant sovietic, și-a exprimat dorința să-l întâlnească pe Alexandru Borza. Astfel s-a încheiat cea mai dură perioadă din viața Profesorului. Am ținut să fixăm numele celor ce au avut generozitatea, curajul, solidaritatea să găzduiască un fugar. Să nu se uite numele lor.

„Șapte ani am herborizat cu pasiune tinerească și am făcut studii asupra vegetației, cu pricepere bătrânească. Am ascultat cântecul privighetorilor și mă încântam de seninătatea florilor, care nu știu cei răutatea omenească.”

În anul 1954 fusese invitat la un Congres Internațional de Botanică la Paris. Neputând participa, a fost proclamat, ostentativ, președinte de onoare al Congresului; dar, după vizita savantului sovietic, i s-au deschis granițele, a fost invitat în China, a participat la congrese în Italia și Cehoslovacia, i s-a acordat titlu de „om de știință emerit”, în 1967 a fost sărbătorit la Cluj, la împlinirea a 80 de ani, printr-un simpozion festiv. Dar mai mare onoare i-au acordat Episcopii clandestini, Iuliu Hirțea și Ioan Dragomir, care l-au cercetat acasă.

Cunoscut exponent al Bisericii Greco-Catolice, la el au venit profesorii Victor Papilian și Constantin Motaș să-i comunice că

au îmbrățișat confesiunea română-unită. La ieșirea din închisori, profesorii notorii catolicofobi Ioan Lupaș și Silviu Dragomir au venit să-i spună că și-au schimbat părerile și au cel mai mare respect pentru Biserica Româna Unită și ierarhii săi. Dar n-au scris!

La rândul său, profesorul Borza l-a căutat pe prof. Tătaru, care citise la Alba Iulia declarația de „revenire la Biserica strămoșească”, să îi reproșeze rușinoasa concesie făcută regimului comunist. Inculpatul a mărturisit că fusese amenințat cu închisoarea, că a fost rezident regal, dacă nu va citi.

Și în ultimii săi ani a continuat să frecventeze Biserica Romano-Catolică, deschisă profesiune de apartenență la Biserica Catolică și deschis act de protest împotriva interzicerii Bisericii Greco-Catolice.

După 57 de ani de exemplară viață conjugală, soția a trecut la cele veșnice (31 ian 1970), iar la 3 septembrie 1971 el însuși și-a încheiat pelerinajul pământesc, asistat de părintele Bal, care, a oficiat un prohod tacit la capela Clinicilor. La Blaj s-a impus un scurt oficiu religios în tonalitatea celor ce dominau.

Acestea au fost etapele principale ale unui destin exemplar, închinat Bisericii, neamului, științei și școlii. Totul a purtat pecetea indelebilă a Blajului.

Viorica LASCU

Avem un dor neîmplinit

Credincioșii greco-catolici de fiecare dată când ne întâlnim, vrând nevrând, ne aducem aminte de persecuția Bisericii noastre care timp de 45 de ani, oficial, nu a existat, iar neoficial a existat doar în catacombe, intens supravegheată de „homo sovieticus” format în spiritul dialecticii minciunii și a trucării adevărului. După evenimentele care au condus la căderea comunismului, am sperat și noi că ne vom căpăta dreptul de a ne ruga așa cum am învățat de la părinții și bunicii noștri și vom reintra în posesia locașurile noastre de cult, construite cu multă sudoare de către înaintașii noștri și răpite, în 1948, de către Statul bolșevist cu concursul direct și nemijlocit al zelului ortodox acuzator, care ne-a luat totul și nu vor să ne mai dea nimic înapoi motivând că populația țării noastre a devenit ortodoxă.

Este adevărat că în perioada comunistă au avut loc mutații în rândul credincioșilor, dar au mai fost printre ei și credincioși care am revenit la cultul greco-catolic. Era normal ca preoții ortodocși și cei greco-catolici să adune credincioși din fiecare parohie existentă la acea dată; să facă o rugăciune de dezlegare prin care să dezlege respectivii credincioși de trecutul lor; să dea un

răgaz de circa o lună de zile pentru ca fiecare să beneficieze de libertatea de acțiune lăsată de Creator și să poată opta, la care din cele două Biserici dorește să meargă. Biserica care ar fi avut cel mai mare număr de credincioși aceea ar fi urmat să aibă dreptul de administrare asupra lăcașului de cult și dreptul de a alege programul de rugăciune alternativ pentru cele două culte.

Nu a fost să fie așa că și zelul acuzator ortodox a început campania de denigrare împotriva cultului greco-catolic, de frică să nu piardă bisericile și pe o bună parte din credincioși. Au fost aduse acuze că greco-catolicii am vrea să cedăm Ardealul Ungariei, parcă nu înaintașii noștri au luptat pentru Marea Unire de la 1918. Nu a fost suficient aceasta că ne-au fost aduse epitețe de felul: „biserică schismatică” de parcă Marea Schismă de la 1054 nu ar fi fost făcută de ortodocși; „biserică hibridă” de parcă în lumea vegetală și animală rasele hibride nu ar fi mai productive decât rasele pure; „struțo-cămilă” de parcă noi am fi colaborat cu sârbii, bulgarii, turcii, austro-ungarii și cu comuniștii. Dar cel mai grav calificativ s-a referit la Sfânta Euharistie consacrată de preoții greco-catolici care a fost

(continuare în pag. 17)

etichetată cu epitetul de „borș de urzici primăvara”. Adică Trupul și Sângele lui Isus a primit o calificare mult prea înjositoare chiar și din partea unui păgân și nicidecum de un înalt ierarh ortodox.

Asemenea epitete le-am suportat cu greu, dar greul nostru a fost un nimica toată față de chinul celor 12 Episcopi torturați în închisorile comuniste cu concursul unor ierarhi ortodocși. Și Isus a avut 12 Apostoli din care unul a trădat, dar dintre Episcopii greco-catolici nu a trădat nici unul credința sa, iar deviza lor a fost: „credința noastră este viața noastră” Dintre ei 7 au murit în închisoare. Jertfa și crezul lor formează structura de rezistență a Bisericii noastre, iar temelia este fondată de credința lui Petru. În asemenea condiții piatra triumfiulară care este Isus are pe ce se sprijini pentru ca toată construcția să reziste în fața vicisitudinilor vremii.

Dorul nostru neîmplinit este un dor de unitate ca toți să fim „una”adică „o turmă și un păstor” așa cum a dorit Isus care este capul nevăzut și mirele nenuntit al Bisericii noastre. Unii ar fi tentați să spună că unitatea face puterea, dar Biserica nu are nevoie de putere. Este adevărat, dar are nevoie de forța credinței care se poate realiza numai prin unitate, fie ea și „unitate în diversitate”, dar să fie unitate și nu dezbinare.

Biserica Romano-Catolică a inițiat, de câțiva ani, o rugăciune comună numită „Octavă de rugăciune” în care câteva Biserici se adună 8 zile consecutive pe an pentru a face rugăciuni comune. Este foarte frumos și înălțător să participi la asemenea acțiuni care demonstrează că se poate, dar parcă se cere să mai facem un pas înainte spre unitate.

Un alt aspect al dorului neîmplinit este retrocedarea bisericilor care a fost înainte de 1948 ale noastre. Facem apel la cei care mai țin astfel de biserici sechestrate să nu se gândească la soarta credincioșilor noștri, ci la Sfânta Euharistie, la Trupul și Sângele lui Cristos care se consacră și se oferă credincioșilor în condiții improprii și să decidă și funcție de acest criteriu care este mai mult decât elocvent pentru niște creștini autentici. Nu dorim nimic din ce nu a fost al nostru, ci numai o parte din el, atât cât avem nevoie pentru ca să nu fim străini de propriile noastre locații. Este adevărat că de câțiva ani încoace vocația de constructori ai greco-catolicilor s-a dovedit că este o realitate și s-au construit multe biserici, mai ales în orașe, dar cu toate acestea, se mai duce lipsă de biserici, mai ales la sate.

Sperăm ca bunul Dumnezeu să ne ajute să ne împlinim și dorul nostru.

Ioan MĂGERUȘAN

Papa Paul al VI-lea (XXIV)

Călătoriile Papei Paul al VI-lea, misionarismul

Dialogul universal al Papei Paul al VI-lea se va extinde prin alte călătorii prin care a traversat lumea. Ele pot fi grupate în cercuri concentrice limitate. În primul cerc sunt dialogurile cu lumea catolică prin pelerinajele la Fatima, în 13 mai 1967, în același an și la Efes, apoi în Columbia în august 1968 sau în Filipine în noiembrie 1970. Al doilea cerc cuprinde vizitele ecumenice, la Geneva în iunie 1969, în Australia în decembrie 1970. Al treilea cerc este al religiilor necreștine, în 1964 în India și în vara anului 1969 în Africa. Statele Unite au fost vizitate în 1965. Divizarea aceasta este orientativă, nu este perfectă, în Africa există mulți creștini, dar și în alte țări.

În India Papa a prezidat Congresul Euharistic Internațional. O imensă mulțime l-a aclamat de la aeroport la locul unde a avut loc Congresul. În ziua următoare a adresat un mesaj reprezentanților religiilor necreștine din India, salutând țara *„leagăn al marilor religii, căminul unei națiuni care l-a căutat pe Dumnezeu cu o dorință perseverentă, în meditație și tăcere, în cântece și rugăciuni fervente. Suntem uniți în lupta pentru o lume mai bună. Trebuie edificat viitorul comun al umanității. Construiți drumurile voastre cu iubire”*. Datorită Cardinalului Gracias, Arhiepiscopul de Bombay, a primit pe reprezentanții necreștini și necatolici din India, conduși de Episcopul anglican

din localitate și, împreună, s-au rugat *„Tatăl nostru”*. Tot atunci, în oraș, s-a întâlnit cu peste 600.000 de persoane fără adăpost. A îmbrățișat pe copiii străzii și pe cei pregătiți i-a împărțășit. Înainte de a se înapoia la Roma, s-a întâlnit cu Sora Tereza de Calcutta care lucra acolo pentru cei mai săraci dintre săraci. Au fost de față și jurnaliști pe care Papa i-a rugat să scrie articole prin care să ceară guvernului să transfere o parte din bugetul pentru armament în favoarea săracilor.

Papa Paul al VI-lea a fost ultimul Papă încoronat în cadrul unei ceremonii fastuoase care amintea încoronarea unui împărat, cu un ritual complicat, păstrat din Evul Mediu. Atunci încoronarea unui Papă avea loc într-un context istoric cu totul diferit: Biserica se desprinsese de tutela laicilor, a prinților și a împăratului german. Papa Grigore al VII-lea reprezintă cel mai bine acest raport dintre Biserică și Imperiu. În secolul al XX-lea nu mai erau împărați în Occident, nimic, în afara fascismului și a comunismului, nu avea să conteste autoritatea Papei. Statul Vatican, pe un teren de 44 de hectare, este independent față de orice putere politică. Papa este în situația anterioară nașterii Statului Pontifical din secolul al IX-lea, șef spiritual. Dar cu un imens avantaj, acela de a fi respectat și cunoscut în lumea întreagă.

Papa Paul al VI-lea a fost
(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

primul Papă al timpurilor moderne. La încoronarea sa, la 30 iunie 1963, în Piața San Pietro, a anunțat lumii linia pontificatului său, înscrisă în cuvântul „*aggiornamento*”; idee și cuvânt preluate de la Papa Ioan al XXIII-lea, de-acum urmând să prindă contur real.

Ceremonia încoronării are loc în cadrul unei Sf. Liturghii solemne, în timpul căreia Cardinalii îi dăruiesc noului Papă tiara. Primind-o, Paul al VI-lea s-a ridicat, s-a rugat și a binecuvântat lumea. Ca un paroh, a primit *etola*, simbolul datoriei față de credincioșii săi, și *palium*, simbolul datoriei pastorale supreme, un fel de etolă dintr-o țesătură subțire din lână albă, marcată de o cruce neagră. Intre *etolă* și *palium* diferența este mare și deosebită. În ziua următoare încoronării, ca toți Suveranii Pontifi, a preluat Catedrala Latran, Catedrala Romei al cărei Episcop era de-acum, San Pietro fiind Catedrala lumii, iar Suveranul Pontif șeful creștinătății.

La închiderea Conciliului Papa a celebrat singur Sf. Liturghie în P-ța San Pietro și s-a adresat tuturor Părinților, delegațiilor și mulțimii: „*Conciliul s-a încheiat, acest extraordinar ansamblu se dizolvă*”. I-a salutat apoi pe toți, având un cuvânt emoționant pentru „*Episcopii de dincolo de Cortina de Fier, căroro nu le-a fost permis să vină la Conciliu*”. Printre aceștia erau și Episcopii Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, supraviețuitorii, unii dintre ei însă, cum știm, zăceau în gropile comune din „*Cimitirul Săracilor*”, din Sighet.

Tăinuită în sufletul Papei rămânea totuși o durere, care venea de la un frate de episcopat, Episcopul francez Lefebvre, care nu a acceptat noua deschidere a Bisericii, renunțarea la unele tradiții, ecumenismul și dialogul cu necreștinii. Lefebvre și-a afirmat adeziunea și fidelitatea față de Biserica Romei, dar a refuzat să urmeze Roma „*neomodernistă*”, preferând să rămână într-un curent tradiționalist, fără să dea naștere însă la o schismă. În zilele noastre Papa Benedict al XVI-lea a deschis reconcilierea cu reprezentanții acestui curent.

În ultimii ani Papa a mai avut și alte dureri: asasinarea vechiului său prieten, Moro, o artroză foarte avansată care-i făcea dureros mersul, dar a avut și bucurii, cum a fost sărbătorirea Anului Sfânt 1975, când milioane de pelerini au venit la Roma dovedindu-i fidelitate, simpatie și afecțiune.

Încet, sănătatea sa se deteriora, încât sfârșitul era previzibil. A murit la Castel Gandolfo, rezidența sa de vară, duminica, 6 august 1978, la ora 21 și 40 de minute, în urma unei crize acute de edem pulmonar.

Paul al VI-lea a murit discret cum a trăit. A dorit funeralii simple, mormântul direct în pământ, dar Vaticanul i-a făcut o înmormântare triumfală în Piața San Pietro. La coborârea sicriului în mormântul din apropierea celui al Sf. Apostol Petru, pentru ultima dată lumea l-a aplaudat.

Acolo se odihnește, lângă mormântul Apostolului, „*Ad Limina Petri*”. (va urma)

Fecioara Maria ne îndeamnă la convertire

La Medjugorje, Fecioara Maria, plină cu imensă iubire de Mamă cerească, adresându-se mereu cu formula, „dragi copii”, de 30 de ani dă mesaje pentru întreaga omenire, sau, mai bine zis, pentru toți copiii ei.

Cu îngrijorarea caracteristică a mamei, dorește să ne conducă pe toți la convertire și, implicit, la mântuire prin Fiul său Isus. Totodată ne indică „armele” de care avem nevoie în acest sens: rugăciunea, postul, lectura Sfintei Scripturi, spovada lunară și Euharistia.

Doar în rugăciune vom înțelege iubirea Fecioarei Maria și a lui Dumnezeu. Se poate vorbi mult despre rugăciune, dar important este cum o facem.

Rugăciunea este o întâlnire cu Domnul și o conversație cu El. Trebuie să ne pregătim pentru conversație cu cea mai importantă persoană din univers. Să-L întâmpinăm pe Domnul cu bucurie, smerenie, sinceritate și iubire. Trebuie să alegem cel mai bun moment al zilei și să nu fim obosiți, plictisiți, distanți, distrași sau mohorâți. Dacă rugăciunea nu ajunge la inima noastră și nu trece prin ea, cu siguranță nu ajunge la Dumnezeu. Trebuie să știm și când să tăcem ca să-L auzim pe Domnul.

Cea mai înaltă formă de rugăciune e Sf. Liturghie, ne asigură Sfânta Fecioară. De asemenea, ne îndeamnă la devoțiunea Preasfinte Inimi, la Calea Crucii și la devoțiunea către Spiritul Sfânt, cu care ar trebui să începem ziua, la citirea zilnică a cel puțin un pasaj din Biblie și la Adorația Preasfântului Sacrament. Măicuța ne spune că întotdeauna e prezentă împreună cu credincioșii adoratori. Rugăciunea Sf. Rozar e recomandată cu căldură de Fecioara Maria în foarte multe mesaje. Postul, această formă de renunțare nu numai la anumite alimente, ci și la unele tabieturi, are valoare însoțit de rugăciune.

Euharistia, cel mai valoros dar al lui Isus, o primim curați după mărturisirea cu multă căință a păcatelor. A ne uni cu Iubirea care va trăi în noi, a ne contopi cu El e un mare miracol. Domnul ne copleșește cu comori de daruri.

Să nu ne temem nici de încercări, căci ele întăresc credința. Suntem uneori neputincioși în fața unor probleme iminente. Fecioara Maria ne sugerează să-i încredințăm Ei problemele noastre. Ce ofertă generoasă ne face Măicuța Sfântă!

Dacă avem pace în suflet și dacă avem mai mare deschidere spre Dumnezeu, izvorul vieții, suntem eliberați de griji.

Să o preamărim, să o binecuvântăm, să-i mulțumim Mijlocitoarei noastre Preasfinte și Preabunei Mame, Regina păcii, și să-i dăm ascultare:

A nu vorbi de pace, ci a o pune în practică. A nu vorbi de rugăciune, ci a ne ruga cu adevărat. A nu vorbi de mesaje, ci a le trăi.

Silvia PANTIȘ